

Arrest

nr. 336 898 van 28 november 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 17 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 november 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 december 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn.

Op 21 november 2023 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Nederlandse schoonbroer D.M.L. op grond van artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 mei 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) naar aanleiding van de aanvraag de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 5 september 2024 diende verzoeker een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van de Unie (bijlage 19ter) opnieuw in functie van zijn Nederlandse schoonbroer D.M.L.

Op 25 november 2024 nam de gemachtigde naar aanleiding van de aanvraag van 5 september 2024 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.09.2024 werd ingediend door:

Naam: K. Voorna(a)m(en): M. G. Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)1990 Geboorteplaats: P. Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 2610 ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende op 05.09.2024 een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, in functie van zijn schoonbroer, die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Gelet op artikel 52, § 2 het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer "het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet" en "de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult" dient over te maken;

Gelet op art. 58 van het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt: "Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. [...]";

Gelet op art. 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet: "De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen";

Gelet art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...]"

Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen;*
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.*

Betrokkene legt bij zijn huidige aanvraag een Surinaams paspoort met nr. (...) voor, afgeleverd op . 07.07.2022 tot 07.07.2027. In het paspoort bevindt zich een visum type C afgeleverd door Nederland, geldig van 24.07.2023 tot 22.09.2023. Hij reisde er, samen met zijn vier jarige zoon, de Schengenzone mee in op 30.07.2023.

Nergens in het paspoort zijn andere in-of uitreisstempels terug te vinden, waardoor het redelijk te stellen is dat hij sinds 30.07.2023 onafgebroken in de Schengenzone verblijft. Er dient geconcludeerd te worden dat het visum waarmee betrokkene de Schengenzone inreisde reeds lange tijd verstreken is op het moment van de huidige aanvraag. Nergens kan een geldig inreisvisum worden teruggevonden.

Uit niets kan evenwel blijken dat betrokkene zou zijn vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto 41, §2 van de Vreemdelingenwet. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval. Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Betrokkene toont dan ook niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus en schoonbroerbroer, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bij zijn visumaanvraag verklaarde hij in Suriname economisch actief te zijn als politie agent/militair. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Suriname een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van legaal in België verblijvende minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Nergens blijkt uit het dossier dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene een verstorend effect zou hebben op zijn zoon en dat dit tegen zijn belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van zijn vader. Dit impliceert dat wanneer de vader in België niet tot een verblijf is toegelaten of gemachtigd en hij het Rijk dient te verlaten, hij zich hierbij dient te laten vergezellen door zijn jong kind teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De zeer jonge leeftijd van betrokkenes zoon (nog geen 6 jaar) maakt zo net dat dit kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat betrokkenes zoon niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van zijn vader, kan opgroeien in zijn land van herkomst, dat hij slechts anderhalf jaar geleden (sic) verliet. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het

evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH, arrest nr. 30/2013 van 07.03.2013; RVV, arrest nr. 152.980 van 21.09.2015; EHRM, arrest nr. 54131/10, § 90, van 12.07.2012).

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het voorzichtigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

"de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981,1722).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de motivering niet correct is. De verwerende partij heeft evenmin met de vereiste voorzichtigheid gehandeld.

Met tot [sic] de termijn om stukken neer te leggen

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat verzoeker niet aangetoond heeft dat hij aan de voorwaarden voldoet om een verblijfskaart te krijgen als ander familielid van een Eu-Burger.

De verwerende partij vergeet echter te zeggen dat verzoeker over een termijn van drie maanden beschikte om documenten neer te leggen en dat de bestreden beslissing dateert van voor het verstrijken van die termijn.

Uit de bijlage 19 ter die hij ontving naar aanleiding van de tweede aanvraag werd duidelijk vermeld dat hij over een termijn van drie maanden (Uiterlijk 05.12.2024) beschikte om de stukken voor te leggen.

Zonder de voormelde termijn van drie maanden te respecteren heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoeker afgewezen. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing ook niet gezegd waarom die termijn van voorlegging van de stukken niet gerespecteerd werd.

De aanvraag van verzoeker dateerde van 05.09.2024 en hij mocht de stukken tot en met 05.12.2024 neerleggen. De bestreden beslissing werd op 25.11.2024 genomen, hetzij een tiental dagen voor het verstrijken van de termijn.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de aanvraag van verzoeker niet op een objectieve manier behandeld werd. De verwerende partij heeft de beslissing genomen op basis van een aan te vullen dossier. Het dossier van verzoeker was nog niet volledig op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen.

Uit al het voorgaande blijkt duidelijk dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is.

Gelet op het feit dat de verwerende partij niet tot het verstrijken van de termijn van neerlegging heeft gewacht, kunnen we ook vaststellen dat het beginsel van behoorlijk bestuur en meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel geschonden werd."

Daargelaten de vraag of het voorzichtigheidsbeginsel op zich kan beschouwd worden als een beginsel van behoorlijk bestuur, kan de Raad dit beginsel kaderen binnen de draagwijdte van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker betwist dat de bestreden beslissing correct en zorgvuldig werd genomen. Verzoeker beschikte over een termijn van drie maanden om de stukken bij te brengen die aantonen dat hij aan de voorwaarden voldoet om een verblijfskaart te krijgen als ander familielid van een EU-burger. Hij stelt dat de gemachtigde zijn aanvraag heeft afgewezen zonder de voormelde termijn van drie maanden te respecteren. Verzoeker had tot uiterlijk 5 december 2024 om stukken bij te brengen. De bestreden beslissing dateert van 25 november 2024, hetzij een tiental dagen voor het verstrijken van de termijn. De aanvraag werd volgens verzoeker niet op een objectieve manier behandeld. De gemachtigde nam een beslissing op basis van een dossier dat nog niet volledig was.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 47/2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen."

i

Artikel 52, § 2 het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), luidt als volgt: *"bij de aanvraag en ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet"* en *"de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult"*.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit stelt: *"Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag"*.

Artikel 40bis, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen"*.

Artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. (...)"* *Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem (...), in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet."*

Verzoeker legde bij de huidige aanvraag een geldig Surinaams paspoort voor zonder geldig inreisvisum. Ook betwist hij niet dat hij een geldig inreisvisum moest voorleggen.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Verzoeker voert aan over een termijn van drie maanden te beschikken om stukken voor te leggen en dat de gemachtigde een beslissing nam op basis van een dossier dat nog niet volledig was. De Raad kan verzoeker volgen wanneer deze stelt dat de bestreden beslissing werd genomen voordat de termijn van drie maanden verstreek en verzoeker volgens artikel 52, § 2 het Vreemdelingenbesluit drie maanden de tijd krijgt na de aanvraag om alle stukken voor te leggen. De gemachtigde heeft in casu dan ook voortvarend opgetreden. Echter legde verzoeker na de bestreden beslissing, maar binnen de uiterlijke periode van drie maanden noch tot op zitting, evenmin het vereiste stuk neer. Verzoeker licht niet toe wat hij binnen de termijn van drie maanden nog had willen voorleggen opdat de bestreden beslissing andersluidend had kunnen zijn, dermate dat de Raad verweerder volgt in de nota waar hij stelt dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij dit middel.

Het eerste middel is onontvankelijk.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Verzoeker in casu vormt een gezin met zijn zus en zijn schoonbroer, beide gemachtigd tot verblijf van onbepaalde duur in het Rijk.

De bestreden beslissing houdt de inmenging in het gezinsleven van verzoeker vermits hij verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten oplegt. Deze maatregel zorgt voor een scheiding tussen verzoeker en zijn zus en schoonbroer.

Verzoeker zal zich genoodzaakt voelen om terug naar zijn land van herkomst te keren zonder zijn familieleden, dewelke niet gedwongen kan worden om België te verlaten.

De bepaling van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verbiedt elke inmenging van de Staat in het gezinsleven, behalve in gevallen waarin een dergelijke inmenging noodzakelijk is voor de openbare orde en de volksgezondheid.

Uit geen element blijkt dat deze inmenging noodzakelijk zou zijn.

Verzoeker verwijst bovendien naar de volgende arresten van de Raad van State:

“Art. 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek op een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9 lid 3, vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoeker enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische staat niet bewijst dat één van bij art. 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in liet gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9 lid 3, Vreemdelingenwet. (RvSt nr. 43.821,13 juli 1993, Rev. Dr. Étr., 1994,27)

In het arrest van 01 april 1996 besliste de Raad van State het volgende:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art; 8.1. EVRM wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art; 8.2 van hetzelfde verdrag. De vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen

schending van voornoemd artikel 8 inhoudt, kan de uitvoering van de verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop artikel 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in liet individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (RvSt nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd. 1997, 29)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 8 EVRM schendt;”

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Hij wijst erop dat de bestreden beslissing hem verplicht het grondgebied te verlaten en deze maatregel voor een scheiding zorgt tussen hem en zijn zus en schoonbroer, en bijgevolg een inmenging vormt in zijn gezinsleven. Verzoeker wijst erop dat artikel 8 van het EVRM dergelijke inmenging verbiedt, tenzij waar deze noodzakelijk is voor de openbare orde en de volksgezondheid, wat in casu niet blijkt. Hij haalt twee arresten aan van de Raad van State waaruit blijkt dat artikel 8 van het EVRM een afweging vereist tussen het gezinsleven van de betrokkene en het algemeen belang van de Belgische Staat.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- ‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Voor die belangenafweging moeten alles gekende feiten en omstandigheden betrokken worden.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen andere meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003 Mokrani/Frankrijk, § 33, eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In casu is verzoeker niet ingegaan op de motieven van de bestreden beslissing, waarin de gemachtigde heeft gesteld dat er geen bijkomende banden van afhankelijkheid tussen hem en zijn zus en schoonbroer aannemelijk zijn gemaakt anders dan de normale affectieve banden, nu verzoeker een gezonde en volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in Suriname, zonder de nabijheid van zijn zus en schoonbroer. Het bestaan van een gezinsleven, dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, wordt bijgevolg niet aangetoond. Derhalve dient er in principe ook geen belangenafweging plaats te vinden wat betreft het voorgehouden gezinsleven van verzoeker met zijn zus en schoonbroer. Toch heeft de gemachtigde een belangenafweging gemaakt en gemotiveerd dat verzoeker ook na terugkeer met zijn familie kan communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Verder motiveert de gemachtigde ook dat een terugkeer geen verstorend effect zal hebben op verzoeker zijn zoon, nu het in het hoger belang van het kind is dat hij niet gescheiden wordt van zijn vader. Verzoeker kan zich laten vergezellen door zijn kind om de gezinseenheid niet te schaden. De zeer jonge leeftijd van verzoeker zijn zoon maakt volgens de gemachtigde dat het kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. De gemachtigde vervolgt dat er geen concrete elementen zijn die erop wijzen dat het kind niet in een stabiele en veilige omgeving in de nabijheid van zijn vader kan opgroeien in Suriname, dat hij slechts anderhalf jaar geleden verliet. De Raad stelt vast dat verzoeker al deze motieven ongemoeid laat in het verzoekschrift. In casu moet bovendien worden benadrukt dat verzoeker niet als een gevestigde vreemdeling kan worden beschouwd, waardoor zijn situatie als een eerste toelating dient te worden beoordeeld en er geen toetsing is vereist aan de criteria vervat in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Waar verzoeker nog naar (zeer oude) rechtspraak van de Raad van State verwijst, blijkt niet dat de feiten gelijkaardig zijn, als de voorliggende zaak. In casu kan bijvoorbeeld niet vastgesteld worden dat verzoeker enkel een gezinsleven zou kunnen hebben in België. Er is evenmin sprake van een zaak waarbij de uitvoering van de bestreden beslissing een volledige en onherstelbare verbreking van het contact tussen verzoeker en zijn kind tot gevolg zou hebben, zoals in het tweede geciteerde arrest van de Raad van State.

Bijgevolg wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend vijftientig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES